

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ.ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

(Παραδοσιας)

Τὸν Γιαννιὸν τὸν πρωτονοικούνον, τὸν θυμοῦντα ἀπόμα στὸ χωριό. Χριστοχεῖρος ἄνθρωπος, μάλαπα. Χριστιανός, θεοφορούμενος, πολύμα τοῦ Θεοῦ. Μὲ ἔξοδά του συντηροῦσε τὴν ἐρημοκλητικὰ τοῦ "Αἰ - Κηφύουν" τὴν κονφη καὶ ἀπόμερη, ἀπάνω σε μᾶ διπλὰ τοῦ βουνοῦ, ποὺ είχε γιὰ πατα τῆς ἑνα δέντρο κουφασμένο ἀπ' τοὺς καιρούς, καὶ γιὰ καλογορή της μιὰ βρυσοῦλα, ποὺ ἔτρεχε το καθαρὸν νερό της στὴν ἐρημη. Πάνω σε μᾶ πλάκα τῆς βρύσης ὑπήρχε ἡ παραπάτη λαϊκή ἐπιγραφή :

«Δεῦτε οἱ δηρασμένοι πρὸς ἐμέ, οἱ κονφασμένοι κεὶ οἱ ἁμοιοι. Λησσίζων κεὶ ἀναπανώ.., ἐγὼ ποὺ ἀνάπανοι καὶ δροσά δὲν είδα.»

"Οσο φτωχὴ καὶ ἐπεισμένη ἦταν ἡ ἐκκλησιά ἀπ' ἔξω, τόσο πλούσια ζωγραφιστή καὶ σειλισμένη ἦταν στὸ ἐπωτερού της. "Αγιοι παλῆοι, ἄγγελοι καὶ βασιλισσες, ἐπερόβαλλαν ἀπὸ παντοῦ, πολεματεῖς καὶ ἀβράδες μὲ τὰ σταυρωτὰ φιλονία τους, καὶ ἀσκηταὶ ἔροι καὶ στεγνωμένοι, πατούραχι καὶ πνευματιοί, ἀρχόντοι καὶ παπάδες μὲ σκούπα οὐδῆνα τοῦ παλῆον καιροῦ:

Φοβερός, πάνω στὴν κώνη ἦταν ὡς «Ψυστός», μὲ γιγαντωμένο τὸ περάλι καὶ μάτια τόπο φοβερά, τόσο ἐπιβλητικός καὶ δυνατός, ποὺ νόμιζες πως θύ τὸν ἄστορα φημι, νά βροταν, νά σειρή γιὰ καὶ νά ταράξῃ τὸν κόσμο.

Πάνω ἀπ' τὸ ὑπέρθυρο μαζῆν μὲ τοὺς ἀγγέλους καὶ τὶς ἀρχοντοκοπέλες ποὺ δοξολογοῦσαν τὴν Παναγια γονατιστές ὑπῆρχε καὶ μᾶ ἵστη ὑμεροφροντοτούλα μὲ μάτια μαδῆν, ποὺ σειτάναν καὶ ποῦ στονίζαν δῶλο σον τὸ σῶμα, λευκά τυψενή, λεπτή καὶ ἐλαφρού, σῶν ψυχὴ τὸν κορίνου, σῶν ἀσπροῦ τριαντάφυλλον ἀνάσασμα. Ήταν ἐστραμένη, δῆ δῶλος ποὺς τοὺς οὐρανούς, ἀλλὰ κάτω, σῶν κάποιον νά ξητοῦσε στὸ μαζῷ ναοῦ, κάτη, ποὺ κωψιμένο κρατοῦσε στὸ χειρὶ της, νά τοῦ δῶση.

Πολλὰ ἐλεγε ἡ παράδοσις γιὰ τὴν κόρη αὐτῆς, νι' ἀπόμα ποὺ πολλὰ γιὰ τὸν ἕομι, ναο καὶ τὴ μοναχικὴ βρυσοῦλα, ποὺ θέρευε καὶ πότιζε τὰ δεντρολίβανα τῆς ἐκκλησιᾶς καὶ τὶς ἀφονες τὶς νυχτολούλουδές, ποὺ φύτωναν καὶ ἀβράδιναν κεὶ πέμπα...

Λέγαν πως ἡ κόρη αὐτῆς κυνηγημένη σῶν ἐλαφίνα, ἔφυγε ἀπὸ τὸν πατέρα της τὸ ἀρχοντικό, δῆ μεγάλον ἀρχοντα στὴν Πόλι, γιατὶ ἀγάπησε ἐνα φτωχὸν καὶ παλλιάρι.

Βυζαντινοὶ στρατιῶτες τὴν κυνηγιανα, βασιλικὲς διατάγες δόθησαν νά τοὺς πάσσουν, καὶ αὐτῆς τὴν νύχτα μέρα γιαναν καὶ πάντα τοὺς ἔφευγαν. "Ετοι ἔφυσαν στὴν ἀπόρωφη ἐκείνη διπλὰ τοῦ βουνοῦ, ποὺ ἐσταλήθησε καὶ ἔπει τὴ νόρη. Τὰ πεδιά λὰ τῆς ἐλουσαν καὶ μανούριταινες πικραγμαθεῖς, τῆς πλήγωσαν φαμακερὰ τὰ πόδια. "Ενας γέρος νι' ἀγιασμένος ἀσκητὴ ποὺ τραβηγμένος ἐπει τὴν ἐρημά, δέδοιτε τὸν Θεό, τὸν επόδεσε. Πείται φύσουν οἱ στρατιῶτες, ποὺ βρυσοῦλουδέναν ἡ βιαρεές, κάλκνες καὶ γναλαγένες πανοπλίες τους, πηγες τὸ νέο ντό τὸ χειρὶ καὶ τὸν ἔβγαλε σ' ἔνα μονονάτη, ποὺ πουνάρια, ἀρκουδόβιτοι, θυμαρεῖς λαγοιμιλέες καὶ θεριμένοι ἀσφάλαχτοι, τὸ ἔρυθραν.

— Τράβα, τοῦ εἰπε, στὸ περιόδεον σου. Καὶ μήν ἔνανγιοίστης, παρὰ δταν λάβεις ἔτούτον τὸν σταυρό.

Καὶ τοῦ ἔδειξε ἔνα ξίλινο σταυρό, ποὺ είχε στὸ λαμπιό του περασμένο.

Τὴν κόρη τὴν ἔνοψε μέσα σὲ κάτι νυχτολούλουδές ποὺ ἦταν ἀπὸ τὸ κελί του.

— Αγιε πατέρα, τοῦταν θυμωμένοι οἱ στρατιῶτες, δταν φτάσανε μήν εἰδες ἔνα νεο καὶ μᾶ νέα νά περάσουν ἀπὸ δῶ : "Ο γέρος τοὺς ἀπάντησε σάν νά δραματιζόταν, δέδοντας τὰ νυχτολούλουδα :

— Τὴν μέρα ἡ νυχτολούλοδα, τ' ἀριθὴ της, δέρ αρογή γατ' εἰν' δήλος ἐγγιά καὶ ἡ θέρμη τοῦ τὸ ἀρογε.

Τὸ δειλινό μὲν σηκωθῆ τὸ ἥμερο φεγγάρι ἀνοίγε ἡ νυχτολούλοδα :

Κι' δποιος ηγάπαι... Α; πάρε!

— Ενοίσκεται σὲ ἐστασι, εἰπεν ὁ ἐσατονικος ποὺ διοικοῦσε τοὺς σειρατιῶτες τοὺς σειρατιῶτες Κι' ἔσεισε νυνατὰ τὸ γέρο.

— Μήν εἰδες ἔνα παλληγράφι νά περάση

ἀπὸ δῶ ; "Ἐγλεψε μιὰ πριγκηπέσσα ! τοῦ είταν. "Ο ἀσκητὴς ἐξαπολούθησε :

— Σὲ δόφιο μούρας περιπατάει τὸ ξέρο παλῆκαρι, στανοῦ ἀπὸ δεντρολίβαρο προσεινοτας ρά πάνη, ρά συναντήσης μιὰ γυνή με τοῦ Θεοῦ τὴν κάρη.

— Είναι τρελός, εἰπεν ὁ ἀρχηγός και τράβηξε τὸ δρόμο πρὸς τὰ νάτω. Οι στρατιῶτες τὸν ἀπολούθησαν...

Καιρὸς πέρασε... ὁ δρόμος τῆς μοίρας τὸν ἔφερε τὸν νέο σὲ μάχες, σὲ πολειμούς, σὲ νίκες, σὲ δόξες, σὲ τύχης ἀνεράσματα.

"Ἐφτασε νά γεινή στρατηγός και ἀντοργάτορας στὴν Πόλι. Βασιλείας τὸν προτύναγαν και στρατηγοὶ τὸν ὑπηρετοῦσαν. "Οιστρες νερίς, σύν γάλα και σῶν τριαντάφυλλα, τοῦ στολίζαντες τὶς μέρες του, κοπελές εὐγενικές και γλυκές, σῶν οδοξάχαρι, ἐλυστραντες στὸ φίλημά του. "Η ήμερες του ήταν γαλανές, κι' δόλρουσες και δοξασμένες, εἷς δότου μιὰ μέρα ἔνα σκέληθρο, ἔνας κοκκαλάρης ἀσκητής, ἔνοθησε στο δρόμον τὰ ποδιά, μ' ἔνα σταυρὸν στὸ κέρι απὸ δεντρολίβανα.

— Ελα, μι ὑπόρεων σὲ κράζει... τοι φωναζε.

— Ό νέος διάταξε τοὺς ὑπαστιστές, νά πετάζοντες σὲ κράζει τὸ γέρο ! ..

Κλαίει ἡ βασιλοπούλα, κλαίει, και τὰ δάκρυνά της ποτίζουν τὶς ἀσπρες νυχτολουλούδιες ποὺ πλήγυναν και σπεστάνεις ἐπει δόλο τὸ κάρο. Τὰ λευκά λουλούδια τους, φεγγάζουν τὸ βρόδι, σύν νά πάγωσε ἀπάνω τους, το δε φεγγαριοῦ τὸ φῶς.

Και τάλι μέρος ἀσκητὴς μιὰ μέρα γιανης, καιταντας τὸν ξύλινο σταυροῦ.

— Παι ! επε. Κάποιο πεπωμένο μὲ καλει.

Και ποτὲ πειά δὲν τὸν ξακαΐδεις η γόρη.

Μά ένα ποι, οι σεντούνι μ' ἔνα πτώμα μέσα βρέθησε έπαν' απ' τὸ καλί της. Πάνω σ' α' αύτο βρισκόταν ξνας μεγάλος σταυρὸς απὸ δεντρολίβανο. Πολεμιτής, θάτιον τὸν νερός γιατὶ στὸ σεντούνι μέσα κροτοῦσαν περιπαταίσαις, στημούρια και θωράκια κάλκινα, σπαθιά απαλώνια και ισδρεόνια ἀρμάτα.

«Ήμερε με, νά ησυχάζη τὸ σῶμα μοι, γιατὶ η γυνὴ που δειθάρως.

«Ἐγαφερ ἐπάνω τὸ σεντούνι. Κ' η κόρη θύαψε τὸ νερόδιο βαθειά στὴ γη, χωρὶς ν' ἀνέλει τὸ σεντούνι και στὸ τάφο πάνω έστησε τὸν σταυρὸν τὸν δενδρολίβανο...»

Και τι θάμνα ! ... Πέταξε κλωνάρια στὸ σταυρὸς και δενδρολιβαναν φυτωσαν οι στρατιῶτες, ποὺ βρυσοῦλουδέναν ἡ βιαρεές, κάλκνες και γναλαγένες πανοπλίες τους, τηνε τὸ νέο και δὲν τὸ χειρὶ τοῦ γέραντος στον πάντα πλοκάμια, μ' ἀνατάραξαν τὸ σῶμα τοῦ νερού και δὲν τὸν πάντα πλοκάμια...

Κι' απάνω ἡ κοπελά της ποτίζαν τὰ δάκρυναν, και ἀπό λούπαν νέες υψές, κι' η γέρα κούλουριαζονταν στὰ κόρκαλα τοῦ πειθαριούν, σταν συπειχήρα δνονταν φωδιών φειδών, και τὰ δάκρυναν τὰ παρατάξαν τὰ συντειχίες και τὰ βασανίζαν...

Κι' αύτο δὲν τέλειωνε ποτὲ, δσο φυτώνταν νει περάσην περάσην, πάν μάτια πού κλαίνεις δπαρηγόρχητα... .

Κ' ἔπειτα μιὰ μέρα κτίστηκε ἐπειδής και στρατηγός η ἐξαλητά, η μι ροῦλα ἐξαλητίστασια.

Κι' ἀπό δῶ τοι ποιοντας περάσην.

— Ηρακλής και σηκωθῆται τέτοιος, ποὺ

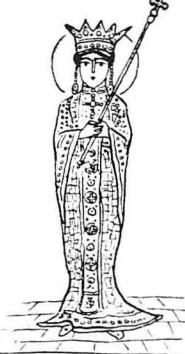
ἐγκαταβίνεται σὲ κελί, και τὸν πόθο και τὴν προσειχήρη τους τὸν ἀσπάντηρο διαβάνεις, δνονταν τὰ λουλούδια και τὰ φεγγάρια τὰ δάσημων, τινάζονταν, δη το προῖν και πέφταν σ' ἀργυρού νομίματα, στο ντούπιτας ἀσπιμενιες, δουνάτατα και σ' ἀργυρού βασιλικά λεπτά.

Κι' ήθωνται τεχνίτες και ζωγραφίσαν τὸ ναό, κι' ἐλαιαφεται ποιοντας τὸν παλαιόταρας επειτε ἀγριεμένος ἀπό

— Ο 'Εκατόνταρος τὸν πάτησε.

Άργιλθε σε μεγάλα δεξιώματα.

Ηγαν μι πανώμορφη Βιζαντινή πριγκηπίσσα.

Ο 'Εκατόνταρος τὸν πάτησε.

τὴν ἀπιστία τῶν ἀνθρώπων... Καὶ γι' αὐτὸ πέφτουν οἱ μεγιστάνες κ' οἱ ἄρχοντες, στὰ πόδια τῆς Παναγιᾶς νὰ μεσιτεύσῃ στὸν Παντοδύναμο.

Κι' ἔνα προῖ, καλὸ προῖ, χάθης κι' ή νέα!

Γνωτές εἰς ποὺ πήγαν νὰ προσκυνήσουν στὸ ναό τὴν ξητήσαν καὶ δὲν τὴν βρήκαν... Μιὰ βρυσοῦλα μόνον ἔτρεχε ἑνα πικρὸ καὶ ἀρμόδιο νερό, σάπε δάζου.

Κι' ἀπάνω στὸ ὑπέρθυρο, ἐξεὶ ποὺ προσκυνῶν οἱ βασιλεῖς, καὶ ἡ πριγκιπίσσεις οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ ἀρχοντες τὴν Θεοτόκο, τὴν εἰδῶν Συγραφισμένη ξανῆ, μὲ τὰ μάτια τῆς τὰ μάτια τὰ κλαμμένα, λευκὰ ντυμένη δησὶ ητανε, λεπτή καὶ ελαφρὸ, σάν ψυχὴ τοῦ κρίνον, σᾶν ἀσπρού τοιαντάφυλλον ἀνάσασμα, γινομένη δησὶ πρὸς τοὺς οὐρανοὺς, ἀλλὰ κάποιον σᾶν κάποιον νὰ ξητήσε στὸν μικρὸ ναό, καὶ κατέραδος κρηψιμένο στὸ κέρε της νὰ τοῦ δάσων...

Περάσαν καιροὶ καὶ χρόνια ἀπὸ τότε...

Αλογές βαρούνι καὶ διστιγνισμένοι.

Ἡ ἐπικλησίδια γέρασε, οὐ μέρις εἰς βάσονες σκέψωσαν, ὁ τόπος ἐξεὶ ἀπάνω ρήματα, κανένας σὲ στὸ ἐρημοκλῆσι δὲν προσκυνοῦσε. Μόνος ὁ Γιαννιός, ποὺ τὸ βρήκε ἀπὸ τὸν πατέρα του, κι' ἐπείνος ἀπὸ τὸν παπού του, διακονοῦσε τὸν ναό.

'Η βρύσι, ἀπόξι, ἐκλιγει, μὲ τὸ πικρὸ καὶ ἀρμόδιο σᾶν δάζου νερό της.

Καὶ πέρασαν ἀπόμα κρούνια ὄρετα. Καὶ ηρθανα χρονίες κακές καὶ δυστιχίες. Ψέφος διὰ πρόματα, ἀρρώστεις, ξεπεμύσι. Ξέπεσε κι' ὁ Γιαννιός, πέθανε καὶ ἡ γυναίκα του, ἐψώφησαν τὰ ζωνεανά του.

— "Ε, τι νὰ γείνη ἔτσι ή τόχη τάφερο !...

Τὴν ἐπικλησίαν ὅμοις δὲν τὴν ἀτίνε. Καὶ διτὶ ἐσόδευε, ἀπ' τὸ μηρό του τὸ κρασοποιεὶ τὸ ξόδευε νὰ τὴν περιποιεῖται, νὰ τὴν στολίζει, ν' τὴν κρατάρη μόρση κι' καθεύδη. Ἄδιαφόρο ἀπὸ δὲν πήγανε κανεὶς νὰ προσκυνήσῃ!... Κοὶ λίγο λιγό ἀφοικάθησε ἐκεὶ στὴν ἐρημοκλησιά ἀπάνω. Μέρες ἔσπειραν νὰ κατέβῃ πεινὰ στὸ χωριό. Καὶ ὅταν κατέβαινε ήταν κλωμός, σᾶν κέρινος, λυσιμένος σᾶν λαπάδα...

Μιὰ μέρα ὁ Παπα-Βασίλης, διπλῆς τοῦ χωριοῦ παπαπάς, σὲ μᾶς στηγμὴ ἀδυναμίας, εἰς δὲτοι μιστοριώδη πρόγαματα συμβινούντες στὸν "Αι - Κηφόνο. Πώς μόλις πάσσονται καὶ νυχτώνει κι' ἀνοίγουνται ἡ νυχτολούσινδιές, ή λευκὴ κοπέλλα ποὺ είναι ξυχραφισμένην στὸν τοιχὸ τῆς εἰσόδου, ἐπάνω ἀπὸ τὸ ὑπέρθυρο, πάσσονται ψυχὴ καὶ ζωνανένει. Καὶ κατέβαινει καὶ πάσσονται ἀπὸ τὸ κέρο τὸ Γιαννιό, κι' ἀνεβαίνουνται ἐπάνω στὴν εἰδόνα. Κ' ἐξεὶ οἱ τοῖχοι ἀνοίγουνται, σᾶν πόρτα μαγευμένη, καὶ μπαίνουνται ὁ Γιαννιός σὲ κήρος παράξενες, σὲ μέρη φαντασμένα. Κι' διλοὶ ἐξείνονται οἱ ἀρχοντάδες πρόνοιντας ζωή, καὶ ζούνται σὲ παλάτια. Κ' ἡ ἐπικλησία ἀχολογοῦνται ἀπὸ παλαιδίσες, ποὺ αὐτὴ ἀνθρώπινο δὲν τίς ἀσουστά μάριμα, καὶ μᾶλλη ἔων ἀλλόκοτησιάν ζωὴ παραμυθιών βουνίσει διλόγυρα...

Καὶ μόλις γοδίσει οἱ κυριαρχοῦ, εἰς τοῖχοι κλείνοντα πίσω τους, η κοπέλλα πάσσονται στὴν ξυχραφιά τὴν παλῆτα της θέσης, οἱ ἀρχοντες ἔναντησεν καὶ προσκυνοῦνται τὴν Παναγιά κι' ὁ Γιαννιός ξυνάπει σὲ ἕνα στασιάδιο ἀπομυπιστὸς καὶ σκοτωμένος ἀπὸ τὸν κούραστον κι' ἀπὸ τὴν ἀγρονία...

Καὶ τὸ ἄλλο τὸ βράδι πάλι ἄλλο τεξείδιο σὲ κήρος καὶ σὲ πολιτείες παλῆς Βυζαντινές, μὲ δόλους τοὺς ἀρχοντες καὶ τὶς κυρίες ποὺ είναι στὴν είσοδο...

Μιὰ νυχτα, ποὺ είχε μισονδανίσει τὸ φεγγάρι, ὁ γέρω-Μπαρέκος, ὁ βοσκός, περνώντας ἀπ' τὸν "Αι-Κηφόνο, ἀνοίξει τὴν ἐπικλησίαν νάνην κερί, ξητησε καὶ δὲν βρήκε, τὸν Γιαννιό, τοῦ φώναξε καὶ δὲν ἀπάντησε κανένα!

Καὶ διταν κάθησε στὰ στασιάδια νὰ ξεκουραστῇ κύττας ἀπάνω στὴ μεγάλη, τοῦ τοίχου ξυχραφιά κι' είδε νὰ ἀλείπῃ η κοπέλλα! Ο τόπος της ἦταν ἀδιανόσ, σᾶν νὰ τὸν είχε ξέσπει μὲ μαραχίτο...

Τρόμαξε ὁ γέρω-Μπαρέκος, κι' ἐφόρες τρέχοντας σᾶν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν λύκοι πεινασμένοι κι' ἀγροίοι !...

Μιὰ μέρα ὁ Γιαννιός ἐχάθησε κι' αὐτὸς γιὰ πάντα. Η πήγε ὁ Παπα-Βασίλης στὴν ἐπικλησία, μὲ τὰ μάτια κλαμμένα, λευκὰ ντυμένη, δύος πάντα, λεπτή καὶ ελαφρὸ, σᾶν ψυχὴ τοῦ κρίνον, σᾶν ἀσπρού τοιαντάφυλλον ἀνάσασμα. Καὶ τὰ μάτια τῆς τόρα, δὲν ἔσαν ξωτρά, σᾶν νὰ ψάχνουν στὸ ναό.

"Ησαν μάτια σβυσμένα καὶ νερού, ωσάν μάτια εικόνας...

Κι' διλα τὰ δενδρολίβανα ἀπόξω είχαν ξεράθη, σᾶν γιὰ ν' ἀφήσουν τὰ κόκκαλα τοῦ σγηνωστοῦ νερούν νὰ ξυσχάσουν. Καὶ κανεὶς-κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τὶ είχε γίνει μέσα σὲ μιὰ νυχτα, πῶς ἡ κόρη της είλοντας είχε συγχωρήσει τὸν παληὸ της ἀγαπητέον ποὺ τὴν ἀπαρνήθησε, κι' ἐμένες θαμένες κάτω ἀπὸ τὸ δενδρολίβανα, πῶς τὸν συγχωρῆσε πέροντας τοὺς οὐρανούς, μάζι της, τὸν Γιαννιό, της ἀφοικάθησιδας τὸν στερνό νοικουνό.

Σταρ. Σταρατίου

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οι "Αγγλοι πρίγκιπες καὶ ή μέδσα

Στὴν Ἀγγλία, ὡς γνωστὸν, οἱ πιὸ κοινωνυμένοι ἀνδρες είνει διάδοχος τοῦ ὑδρόνου πρίγκιψη τῆς Οὐαλλίας καὶ ὁ δευτερότοκος ἀδελφός του, ο δούξ τῆς Υόρκης. Αὐτοὶ οἱ διοι λανσάρουν κάθε ἀνδρική μόδα ρούχων, παπέλλων, πουσαμάτων κ.λ.π.

Ο τριτότοκος δῆμος ἀδελφός τους, ο πρίγκιψη Ἐρρίκος ἐφερε βαρεύει τὴν ὑπεροχὴ τους αὐτὴ καὶ γιὰ νὰ μήν πατερούς την εμφάνιση τῶν μεγαλειόδεων του ἀδελφῶν ἀπεφάσισε νὰ καινοτομήῃ καὶ αὐτὸς στὸ ζητήμα τῶν παπούτσων θελόντας ἔτσι νὰ ποδεύει τοὺς παπούτσια τῶν παπούτσιων της Ἀγγλίας.

Κάποια μέρος λοιπὸ πρόητος σὲ μάτια παρούσης σὲ παπούτσια τῶν παπούτσιων αὐτὸς απὸ πρόητος δέρμα καὶ κόκκινη λογοδίτησε.

Τὸ ίδιο βράδυ σὲ μάτια ἀφοικάτηση στεπεύδητος νὰ καινοτομήσει τοὺς παπούτσια τους καὶ παπούτσια ἀπὸ μαρό περιστούσην γαρονιούσιέντα μὲ πολὺ ψηλές χρωστὲς λογοδίτησε.

Οι δανδήδης τοῦ Λογδίνου ἐπενευσαν νὰ μιμηθοῦν τὶς δυὸς αὐτὲς καινοτομίες τους καὶ ἀπὸ τὴν ήμέραν ἐπείνη ὁ πρίγκιψη Ἐρρίκος καινοτομεῖ τις νέες μόδες παπούτσια.

Οι εὔποροι τῆς Γαλλίας

Τελευταίως ἐδημοπισεύθη στὸ Παρίσι μὰ στατιστικὴ τῶν εὐπόρων τὸν Γάλλων ποὺ πληρώνουν τὸν ἀνάλογο φόρο εὐπορίας.

Κατὰ τὴν στατιστικὴ αὐτὴ μεταξὺ τῶν εὐπόρων είνει 250.000 γεωγοί, 50.000 ἀμπελουργοί, 40.000 ἀρτοποιοί, 40.000 ηπονοροί, 115.000 παντοπόλεις, 40.000 ἐπίτροποι ἐξαλησιῶν, 40.000 δήμαρχοι, 40.000 διδάσκαλοι καὶ καθηγηταί, 40.000 σκυνοφύλακες ἐξαλησιῶν, 40.000 ἀγοριφύλακες, 30.000 πεταλωτῶν, 20.000 οιδηρούντων, 45.000 ἐμπόροι πυλαριών, 17.000 χροματισταὶ οἰκοδομῶν καὶ ζυγράφοι. 16.000 μολυβδουργοί κ.λ.π.

Καὶ γιὰ τὴν εἰσπορεῖ τῶν σχετικῶν φόρων ὑπάρχουν, οὗτε πολλοὶ οὗτε λίγοι, 6.000 δημητροί εἰσπράττορες.

Τὸ μαντηλῆ τοῦ βασιλείως τῆς Ιταλίας

Κάποιος αὐτοτιακὸς δημητριογάρφος παρευρεθεὶς τελευταίος σὲ μάτια παρέδειστα φασιστικὸν στρατευμάτων ἐνώπιον τοῦ βασιλείως τῆς Ιταλίας καὶ τοῦ Μουσολίνι, διηγεῖται τὸ ἀπόλουσθο ἀνέκδοτο.

Ο Μουσολίνις δημιούρος διπλὰ στὸν βασιλέα διόποιος δέχεται τοὺς Φασιστὸς μὲ τὸ μαντηλῆ του.

Ἐπειδὴ δῆμος ἐξαὶ πολλοῦ κεστη καὶ διατελεῖ τοῦ μαντηλῆ του γιὰ νὰ σκουπίσει τὸν ἰδρωτὰ του. Σὲ μια στηγμὴ ὅμως τὸ μαντηλῆ τοῦ μαντηλῆ τοῦ ζεψυγεῖ ἀπὸ τὰ κέρια καὶ ἐπεργάζεται. Τότε ὁ Μουσολίνης ἐσκυνεῖ τὸν μαντηλῆ του καὶ διατηλεῖ καὶ δούλη τὸ κοννά τοῦ πλέον, ἀπαντωτας στὸν ζυριστικὸν τὸν φασιστικὸν στρατευμάτων. Συγ-σιγά-σιγά ὅμως διέσει τὸ Βίκτορ Εμπανουήλ ξαναπήσει τὸ μαντηλῆ του τὸν ἀπό τὰ κέρια τοῦ δικτάτορος καὶ τοῦ εἰπε γελωτῶν μὲ κάποια πίκρα :

— "Ἄν μοι πάρετε καὶ τὸ μαντηλῆ μου δὲν θὰ μοι μείνη πιά στηνή Ιταλία τίποτε γιὰ νὰ ζώνω κι' ἐγώ τη μύτη μου.

Ο θερωρὲς τοῦ Κεύμπελικ

Ο παγκοσμίου οἱ ήμητης βιολογίστας Κούμπελικ ποὺ ἐπισκέψηται πέσοις καὶ τὰς "Αθήνας, ἔχει στὶς ἀπέτες τῆς Αδριατικῆς ἔναντι μεγαλοπρεπεῖ μεσανικό πόνγο, τὸν διόποιο ἀγόρασε ἀπὸ τὶς εἰσπράττεις τῶν συνανύλων του. Εξει πατούει μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά του τὸν δάπεδον δὲν περιοδεύει στὴν ιφθηλίο.

Στὸν πήγον τὸν Κούμπελικ ἔχει τηνφόρο δέναντας καὶ πλούσια στὴν ιστορία είνει συγχρητική καὶ ἀπίστευτη.

Ο "Ινδός" αὐτὸς απὸ τὶς πλονιστικὲς οἰκογένειες τῶν Ινδῶν.

Πρὸ πολλῶν ἔτῶν διάν τοῦ Κούμπελικ ἔμενε στὸ Λογδίνον, δουν καὶ ἐσημείωσε τὶς πρωτες καὶ μεγαλύτερες ἐπιτυχίες του, οὐ δύνηρε τὸν τοὺς πήγε μαζὶ μέρος τοῦ επισκεπτηρίου ἐνός Ινδού φοιτητοῦ δὸ ποιοῖς ζητοῦσε νὰ τὸν μιλήσῃ ιδιαίτερως.

Ο νεος αὐτὸς τοῦ πήγε διέπασε μὲ τὴν οἰκογένειά του η δούλια πεπάνεται νὰ τὸν στελνεῖ στὸν πατέρα γιὰ νὰ σπουδάσῃ.

— Δέν μὲ πετενοχορεὶ είνει διάν τοῦ διέν δὲν θὰ ἔχω πιά λεπτά γιὰ νὰ πληρώνω εἰς συνανύλων σας. Καὶ γιὰ μένα η μεγαλύτερη ἀπόλαυσις τῆς ζωῆς μου είνει τὸ νέοντο ποιοῦ τὸ βιολί τους. Απὸ τὸν κατόπι πού ηλιδατεῖται στὸ Λογδίνο δὲν ἔχω λειψή ἀπὸ καιμάτια μεταναστῶν συνανύλων σας. Άλλα τώρα πῶς θὰ τὶς παρακολουθῶ; Γι' αὐτὸ δὲν θὰ σέ τὸ ζητοῦσας ως τὴν μεγαλειόδεων χάρι νὰ μένω διαρκώς μαζὶ σας. Πάρετε μὲ εστο καὶ γιὰ νὰ μένω.

Ο Κούμπελικ συγκινήθηρες ἐμπόρος στὸν θαυμασμὸν αὐτὸ τοῦ Ινδού καὶ ἐπῆρε τὸν μελμανήν "Ινδό πρίγκηπα ως θυρωδό τον. Περιττὸν νὰ λεχθῇ διέν τοῦ εἰπετελεῖ ἔντελλας ενσυνειδήτα τὰ καυθητά του.

